

Arrest

nr. 200 659 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Avenue des Gloires Nationales 40
1083 BRUXELLES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigster van haar minderjarige kinderen X en X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 26 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIHAOUI en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. In 2008 komt de verzoekende partij naar België met haar minderjarige dochter van twee jaar die geboren is in Portugal en thans 11 jaar is. Op 4 oktober 2012 wordt de zoon van de verzoekende partij in België geboren.

1.2. Na eerdere afgewezen aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dient de verzoekende partij op 26 mei 2015 een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 11 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de vijfde aanvraag tot verblijfsmachtiging, vermeld in punt 1.2., onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 169 164 van 7 juni 2016 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.3.

1.5. Op 22 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in bij de Raad.

1.6. Bij arrest nr. 191 054 van 30 augustus 2017 beveelt de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissing vermeld in punt 1.5.

1.7. Op 26 februari 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten(1):

(...)

+ betrokkenes twee minderjarige kinderen (...)

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar werd betekend op 12.05.2016 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene heeft op 15.12.2008 een eerste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 02.12.2012. Deze beslissing is aan betrokkene betekend op 13.02.2012, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 2.02.2012), geldig 30 dagen. Betrokkene diende een tweede regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in op 23.11.2010. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 25.05.2011. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 15.06.2011 samen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 25.05.2011), geldig 30 dagen. Betrokkene diende op 20.09.2012 een derde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Die aanvraag werd op 04.12.2012 zonder gevolg afgesloten. Betrokkene diende vervolgens op 21.12.2012 een vierde regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 31.01.2013. Deze beslissing is op 04.02.2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 31.01.2013), geldig 30 dagen. Tegen het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 06.03.2013 een beroep tot nietigverklaring ingediend. Op 09.07.2014 werd dit beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Een vijfde regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 werd door betrokkene ingediend op 26.06.2015. Deze aanvraag werd op 11.09.2015 onontvankelijk verklaard en deze beslissing werd op 24.09.2015 betekend aan betrokkene met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 van 11.09.2015), geldig 7 dagen. Betrokkenes verzoek tot nietigverklaring van de onontvankelijkheidsbeslissing werd op 07.06.2016 door de RVV verworpen.

Betrokkene verwijst naar de scholing van haar kinderen in de regularisatieaanvragen en tijdens het gesprek met een medewerker van DVZ. Het recht op onderwijs is echter geen absoluut recht en betekent niet dat automatisch een verblijfstitel dient afgeleverd te worden (RVV, nr. 125.845 van 20/06/2014). Het feit dat de kinderen van betrokkene hier naar school gaan en betrokkenes oudste kind intussen reeds 9 jaar school loopt in België, kan echter niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen van betrokkene geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren. Evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht moet verleend worden indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België.

Het wordt niet betwist dat betrokkenes kinderen nog niet in het land van herkomst (Angola) zijn geweest. Echter, het feit dat betrokkenes zoon D.S.E. (...) in België geboren is en betrokkenes oudste kind D.S.S.J. (...) reeds 9 jaar in België verblijft, opent niet zonder meer het recht op verblijf. Betrokkene stelt zich vragen bij het aanpassingsvermogen van haar kinderen bij een terugkeer naar haar land van herkomst, maar toont niet effectief aan dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene, wat een scheiding van hun vertrouwde omgeving impliceert, een verstorend effect zou hebben op de kinderen en dat dit tegen hun belangen zou ingaan. Betrokkene verklaart tijdens een gesprek met een medewerker van DVZ dat zij de kinderen de Portugese probeert aan te leren en ook Portugees tegen hen praat, een taal die in Angola wordt gesproken. Gelet op het precair verblijf van betrokkene in België dringt de vaststelling zich ook op dat het verblijf in België zelf niet als stabiel is te beschouwen. Het is kennelijk in het hoger belang van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders, die op eigen risico, ondanks hun precaire verblijfssituatie, een gezinsleven hebben uitgebouwd. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden.

Er liggen verder geen concrete elementen voor dat de kinderen niet in een stabiele en veilige omgeving, in de nabijheid van hun moeder kunnen opgroeien in Angola, waardoor niet blijkt dat een terugkeer naar Angola de belangen van de kinderen zal schaden. Er moet ook worden benadrukt dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013; RVV, nr. 152.980 van 21 september 2015; EHRM 12 juli 2012, nr. 54131/10, § 90).

Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene heeft reeds meerdere malen bij de gemeente Wellen en de gemeente Bilzen informatie gevraagd over een wettelijke samenwoning met de Belgische onderdaan G.R. (...) (°18.02.1958). Tot op

heden heeft betrokkene geen concrete stappen ondernomen om een verklaring tot wettelijke samenwoning in te dienen, daar zij niet de vereiste documenten kan voorleggen. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met Dhr. G.R. (...) en effectief inwoont bij hem, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene's partner kan betrokkene en de kinderen regelmatig komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen.

Betrokkene verklaarde tijdens het gesprek met een medewerker van DVZ op 24.01.2017 dat T.A.J.E. (...), die legaal in België verblijft, de vader is van haar jongste kind. Dhr. T. (...) heeft het kind echter niet erkend en betrokkene verklaart dat er geen contact is tussen haar kind en zijn vader. In die zin kan een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt worden.

Uit de loutere omstandigheid dat betrokkene de afgelopen negen jaar in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v, Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene werd door de gemeente Tongeren alsook door een medewerker van DVZ uitvoerig geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar werd betekend op 12.05.2016 (bijlage 13). Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Over de vordering tot schorsing

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er

ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht en de manifeste appreciatiefout. Daarnaast beroept de verzoekende partij zich op de schending van *“l’obligation pour tout acte administratif de reposer sur des motifs exacts, pertinents et admissibles”*.

3.2.2. De verzoekende partij betoogt onder meer dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op motieven die feitelijke grondslag missen of nagelaten heeft om alle relevante elementen van de zaak in overweging te nemen. Zij stelt dat haar gezinsleven welbekend is door de verwerende partij. Zij wijst er op dat de bestreden beslissing gegrond is op de vaststelling dat haar verblijf illegaal is en dat zij manifest weigert haar verblijf te regulariseren – dit zowel bij de analyse van het hoger belang van haar kinderen als bij de rechtvaardiging van de proportionaliteit van de breuk van de familiale relaties – terwijl de beslissing gebaseerd is op een motief dat feitelijke grondslag mist. Zij wijst er op dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat door haar geen concrete stappen ondernomen werden om een verklaring tot wettelijke samenwoning in te dienen en zij zich heeft beperkt tot het vragen van informatie aan de gemeente Wellen, dat verder gemotiveerd wordt dat zij manifest weigert een einde te maken aan haar illegaal verblijf. Welnu, zo betoogt de verzoekende partij, hebben zij en dhr. G.R. duidelijk talrijke stappen ondernomen ten einde de wettelijke samenwoning te registreren, en dit sinds meer dan één jaar, met het doel om een gezinshereniging te vragen. Zij wijst er op dat de enige reden waarom heden nog geen wettelijke samenwoning werd geregistreerd de onterechte obstakels zijn, opgelegd door de gemeentes Wellen en Borgloon. De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij perfect op de hoogte was van de stappen die zij hebben genomen bij de gemeente Wellen, inclusief hun beroep op een advocaat teneinde de situatie te deblokken, en dit ten laatste op het ogenblik van het indienen van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 augustus 2017. De verzoekende partij citeert uit het voormelde verzoekschrift. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij aldus ten laatste in augustus 2017 op de hoogte was van de wil van de verzoekende partij om beroep te doen op de procedure gezinshereniging en de talrijke stappen die zijn ondernomen heeft in dat opzicht. Zij wijst er bovendien op dat de verwerende partij sinds dat ogenblik ook op de hoogte is van de reden waarom de wettelijke samenwoning niet wordt aanvaard, met name de eis van de gemeente Wellen om een certificaat van celibaat van Portugal voor te leggen, terwijl een dergelijk document niet vereist wordt door de wet en

onmogelijk te verkrijgen is voor haar. Bovendien bewijzen de feiten uiteengezet in onderhavig verzoekschrift, volgens de verzoekende partij, dat het koppel blijft stappen ondernemen teneinde de situatie te deblokken, ditmaal bij de gemeente Borgloon. Zij verwijst naar de stukken bijgevoegd bij het verzoekschrift waaruit een nieuwe poging tot het indienen van een verklaring tot wettelijke samenwoning bij de gemeente Borgloon blijkt in december 2017. De verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij aldus de bestreden beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met het geheel van de elementen waarvan zij kennis had en zonder zich te informeren bij de gemeente van de stappen die zij ondernomen heeft ten einde haar verblijf te regulariseren. Zij merkt nog op dat de bestreden beslissing enkel de gemeente Wellen vermeldt terwijl zij en dhr. G.R. sinds september 2017 in Borgloon verblijven en aldaar stappen ondernemen sinds twee maanden.

Bijgevolg, zo meent de verzoekende partij, is het onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM vertekend, doordat de voorgehouden afwezigheid van de wil van de verzoekende partij om haar verblijf te regulariseren gewogen werd in haar nadeel bij de belangenafweging.

Voorts betoogt de verzoekende partij nog dat, gelet op de fout in de bestreden beslissing en gelet op de bovenstaande uiteenzetting, het onderzoek uitgevoerd door de verwerende partij betreffende de familiale relatie tussen haar en dhr. G.R., alsook het onderzoek naar de conformiteit van een scheiding van een koppel met artikel 8 van het EVRM, inadequaat is doordat het berust op foutieve feiten.

3.2.3. De verwerende partij repliceert, betreffende bovenstaand betoog, dat de gemachtigde niet heeft betwist dat er sprake is van een beschermingswaardige relatie tussen de verzoekende partij en dhr. G.R. In zoverre in de nota met opmerkingen nog gerepliceerd wordt op het bovenstaande betoog, betreffen het louter theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM.

3.2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.2.5. De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de

vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.2.6. Betreffende de familiale relatie tussen de verzoekende partij en dhr. G.R. motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing als volgt:

“Het volledige gezin dient terug te keren naar het land van herkomst zodat artikel 8 EVRM eveneens gerespecteerd wordt.

Betrokkene heeft reeds meerdere malen bij de gemeente Wellen en de gemeente Bilzen informatie gevraagd over een wettelijke samenwoning met de Belgische onderdaan G.R. (...) (°18.02.1958). Tot op heden heeft betrokkene geen concrete stappen ondernomen om een verklaring tot wettelijke samenwoning in te dienen, daar zij niet de vereiste documenten kan voorleggen. Het feit dat betrokkene de intentie heeft om wettelijk samen te wonen met Dhr. G.R. (...) en effectief inwoont bij hem, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Een terugkeer naar haar land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkenes partner kan betrokkene en de kinderen regelmatig komen bezoeken in Angola en vanuit België contact houden via moderne communicatiemiddelen.”

3.2.7. De Raad stelt vast dat de verwerende partij, betreffende de familiale relatie met dhr. G.R. en in het licht van een belangenafweging overeenkomstig artikel 8 van het EVRM, onder meer motiveert dat de verzoekende partij geen concrete stappen heeft ondernomen om een verklaring tot wettelijke samenwoning in te dienen.

De Raad stelt vast dat voormeld motief *prima facie* feitelijke grondslag mist, zoals de verzoekende partij terecht voorhoudt.

Immers blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij verschillende pogingen heeft ondernomen om een verklaring tot wettelijke samenwoning in te dienen. Zo blijkt uit e-mailverkeer van de gemeente Wellen van 9 november 2016 (waaronder één e-mail die werd verstuurd aan de cel schijnrelaties) dat de verzoekende partij en dhr. G.R. zich hebben aangeboden aan het loket, dat zij zouden willen wettelijk samenwonen of trouwen en dat er niets werd opgemaakt. Voorts wordt in een brief van 30 november 2016 van de Dienst Vreemdelingenzaken die gericht werd aan de gemeente Wellen met als onderwerp *“onderzoek voorgenomen huwelijk – nog geen dossier Parket bekend”* informatie gegeven over het dossier van de verzoekende partij en gesteld dat een eventuele voltrekking van het een voorgenomen huwelijk of het afsluiten van een wettelijke samenwoning voor de verzoekende partij de mogelijkheid opent tot het verkrijgen van een definitieve verblijfstitel, waarbij wordt opgemerkt dat de voorwaarden inzake gezinshereniging alsnog vervuld zullen moeten zijn opdat de verzoekende partij en haar kinderen op basis van een samenwoning een verblijfskaart voor België zouden kunnen krijgen. Uit een verslag van de terugkeercoach van de Dienst Vreemdelingenzaken van 24 januari 2017 blijkt dat dhr. G.R. aanwezig is. In voornoemd verslag is sprake van een meldingsfiche wettelijke samenwoning met dhr. G.R. en wordt gesteld dat moet nagegaan worden of het is doorgegeven aan het Parket. In het verslag wordt vervolgens vermeld dat dhr. G.R. bij de gemeente zal langsgaan om dit uit te zoeken. Voorts wordt gesteld door de verzoekende partij dat zij een wettelijke samenwoning heeft aangevraagd doch dat de gemeente niets heeft gedaan en dat zij, wanneer vrijwillige terugkeer geopperd wordt, eerst de (procedure van) wettelijke samenwoning wenst af te wachten. Op 3 augustus 2017 wordt een woonstcontrole uitgevoerd omdat dhr. G.R. komen vragen is bij de gemeente om hem de volledige inhoud van het dossier van de verzoekende partij mede te delen, zo blijkt uit een e-mail van 7 augustus 2017 van een administratief medewerker van de gemeente Wellen. Op 10 augustus 2017 richt de toenmalige advocaat van de verzoekende partij een schrijven aan de

gemeente Wellen waarin hij stelt dat de ambtenaar van de burgerlijke stand weigert de aanvraag voor een huwelijk aan te nemen en een attest van ontvangst uit te reiken. De advocaat stelt dat uit de inlichtingen van zijn cliënte blijkt dat haar werd meegedeeld dat diverse onderzoeken nodig zijn. Hij betoogt onder verwijzing naar diverse documenten dat zijn cliënte zijn inziens over de nodige documenten beschikt voor het aangaan van een huwelijk en deze documenten reeds zijn aangeboden, doch geweigerd of onvoldoende worden geacht. De advocaat stelt dat uiteraard een onderzoek kan worden ingesteld maar meent dat minstens de akte tot aanvraag dient opgesteld te worden waarna een onderzoek kan gevoerd worden. Op 22 augustus 2017 richt de toenmalige advocaat van de verzoekende partij zich opnieuw tot de gemeente Wellen en wijst er op dat hij vernomen heeft dat zijn cliënte werd opgepakt door de vreemdelingenpolitie, doch dat het recht op huwen blijft bestaan en dat de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek met betrekking tot de aangifte en voltrekking van een huwelijk gerespecteerd dienen te worden, dat dit niet het geval is. Hij betoogt in zijn schrijven dat hij op basis van de informatie van zijn cliënte meent dat zij verkeerde informatie ontvangen heeft met de bedoeling de aangifte van een huwelijk te voorkomen. De advocaat wijst er op dat de gemeente Wellen een ontvangstbewijs overeenkomstig artikel 64 van het Burgerlijk Wetboek weigert uit te reiken en concludeert dat de gemeente Wellen weigert een gemotiveerde beslissing te nemen indien zij meent dat de akte van aangifte dient geweigerd te worden, dat de gemeente op die manier de gerechtelijke controle op de weigeringsbeslissing verhindert. Hij verwijst naar de omzendbrief van 17 september 2013 en concludeert dat dit ook gevolgen heeft voor een opschorting van een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten. De brieven aan de gemeente Wellen van de toenmalige advocaat van de verzoekende partij van 10 en 22 augustus 2017 werden gevoegd bij het verzoekschrift om de vordering vermeld in punt 1.5. in te stellen en bevinden zich in het administratief dossier. Ook werd een e-mail van dhr. J.V. van 24 augustus 2017 gevoegd bij voormeld verzoekschrift. Uit deze e-mail – die zich eveneens in het administratief dossier bevindt – blijkt dhr. J.V. verklaart dat dhr. G.R. en de verzoekende partij zich gedurende ongeveer een jaar een vijftal keer aangeboden hebben bij de administratie om de verzoekende partij in te schrijven en om een aanvraag te doen voor huwelijk of wettelijke samenwoning, dat men de aanvraag nooit heeft willen aanvaarden of indienen en dat het niet tot de geplogenheden van de gemeente Wellen behoort om een bewijs van aanbidding mee te geven.

Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een e-mail van het diensthoofd burgerzaken van de stad Borgloon van 16 oktober 2017 dat de verzoekende partij zich heeft aangemeld en aangifte doet van huwelijk, doch dat de stad Borgloon twijfels heeft over de aangeleverde documenten. Er wordt gevraagd wat de volgende stappen zijn. De celverantwoordelijke van de cel schijnrelaties antwoordt in een e-mail van 18 oktober 2017 dat, gezien er heden nog geen ontvangstbewijs werd afgeleverd in het kader van een voorgenomen huwelijk of wettelijke samenwoning, het dossier zal worden opgevolgd door SEFOR. Uit een synthesesedocument betreffende een telefoongesprek van 18 oktober 2017 met de burgerlijke stand van Borgloon blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken vraagt of er een ontvangstbewijs werd afgeleverd aan het koppel inzake een voorgenomen huwelijk of wettelijke samenwoning en dat Borgloon negatief antwoordde en verduidelijkte dat geen dossier werd opgestart. Uit een e-mail van de gemeente Borgloon aan de cel schijnrelaties van 18 december 2017 blijkt dat de advocaat van de verzoekende partij een digitaal schrijven richtte aan de gemeente Borgloon om de verklaring wettelijke samenwoning aan te nemen. Uit een synthesesedocument van een telefoongesprek met de stad Borgloon van 19 december 2017 blijkt dat de advocaat voor de verzoekende partij een dossier wettelijke samenwoning wil opstarten. Vermeld wordt dat er nog geen concrete stappen gezet zijn, dat de gemeente heeft laten weten aan de advocaat dat ze de nodige documenten nodig heeft en dat ze de documenten op echtheid laten controleren, dat er tot op heden nog geen dossier wettelijke samenwoning is. Uit een synthesesedocument van een telefoongesprek met de stad Borgloon van 11 januari 2018 blijkt dat opnieuw gevraagd werd of intussen een ontvangstbewijs werd afgeleverd inzake de wettelijke samenwoning alsook dat de ambtenaar van burgerlijke stand van Borgloon vermeldde welke documenten zij had opgevraagd aan de verzoekende partij. Aan de ambtenaar van burgerlijke stand van Borgloon wordt gemeld dat op 14 december 2017 het ingediende beroep bij de Raad werd verworpen en de verzoekende partij aldus kan gerepatriëerd worden en dat afgesproken wordt dat mevr. S. van Borgloon zelf contact zal opnemen met het bureau SEFOR inzake de repatriëring.

Gelet op bovenstaande gegevens, die de verwerende partij kenbaar waren daar ze zich in het administratief dossier bevinden, kan de verwerende partij op het eerste zicht niet ernstig motiveren dat er door de verzoekende partij geen concrete stappen werden ondernomen om een verklaring wettelijke samenwoning in te dienen. Het feit dat de pogingen van de verzoekende partij en dhr. G.R. niet hebben geleid tot het neerleggen van een verklaring wettelijke samenwoning en het ontvangen van een ontvangstbewijs (met als verklaring dat de vereiste documenten niet kunnen worden voorgelegd), doet

geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij de vereiste documenten betreffende de wettelijke voorwaarden voor wettelijke samenwoning diende voor te leggen bij het neerleggen van een verklaring wettelijke samenwoning en dus nog voor het ontvangen van een ontvangsbewijs en daargelaten de vraag of de vereiste documenten al dan niet voorlagen, wijst de Raad erop dat het motief dat de vereiste documenten niet werden voorgelegd op het eerste zicht geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij wel degelijk concrete stappen heeft ondernomen om een verklaring wettelijke samenwoning in te dienen.

De verwerende partij heeft aldus de motieven van de bestreden beslissing op het eerste zicht niet gebaseerd op een correcte en zorgvuldige feitenvinding.

3.2.8. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat bij de beoordeling van het gezinsleven met haar partner dhr. G.R. en bij de beoordeling van een eventuele schending van dit gezinsleven van de verzoekende partij in rekening werd genomen dat de verzoekende partij geen concrete stappen heeft ondernomen om een verklaring van wettelijke samenwoning in te dienen. Gelet op het feit dat voormeld motief niet berust op een correcte en zorgvuldige feitenvinding en aldus gebrekkig is, zijn de motieven die betrekking hebben op de beoordeling van het gezinsleven van de verzoekende partij met haar partner dhr. G.R. in het kader van artikel 8 van het EVRM ook gebrekkig.

3.2.9. De theoretische uiteenzetting van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen betreffende artikel 8 van het EVRM doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen. Hoogstens betreft deze uiteenzetting een *a posteriori* motivering die niet kan worden aangevoerd om de wettigheid van de bestreden beslissing te handhaven.

3.2.10. Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste zicht aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate ernstig.

3.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

De verzoekende partij betoogt dat zij een ernstig middel heeft aangevoerd op grond van een fundamenteel mensenrecht, meer bepaald artikel 8 van het EVRM, zodat er sprake is van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Aan de voorwaarden van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.4. Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden dient de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing te worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. KEGELS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

N. VERMANDER